

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΝΙΟΥ

1 Ιουνίου 2008

ΣΤ' Κυριακή από τοῦ Πάσχα «Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ» (Ἰωάν. 9-1, 38)

«Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρα ἐστὶ, ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι» διεκήρυξε ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς, ἀδελφοί μου, καὶ γι' αὐτὸ εὐεργετῆ ὁ «μόνος ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων» καὶ θεραπεύει τοὺς παντοειδεῖς τυφλοὺς, σωματικῶς καὶ πνευματικῶς τυφλωθέντας. Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἐπεδίωκαν νὰ λιθοβολήσουν καὶ νὰ φονεύσουν τὸν Ἰησοῦ ἔξω τοῦ Ναοῦ, Αὐτὸς στέκεται γαλήνιος, γεμᾶτος συμπόνια γιὰ τὸ πλάσμα Του, τὸν τυφλό, ἀφοῦ «οὔτε ὁ ἴδιος ἤμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ» καὶ χαρίζει σ' αὐτοὺς εὐεργεσία ἠθικὴ καὶ σωματικὴ καὶ δυνατότητα «ἵνα ἀναβλέψουν» πνευματικά. Παρὰ ταῦτα ὅμως δὲν θέλουν μερικοὶ νὰ φωτισθοῦν καὶ νὰ διδαχθοῦν τὴν ἀλήθεια· «τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς».

Ἀδελφοί μου, ὁ τυφλὸς τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος δὲν εἶχε ἀπλῶς μία πάθηση στὰ μάτια ποὺ τοῦ στεροῦσε τὴν δυνατότητα νὰ βλέπῃ τὰ θαυμάσια τῆς φύσεως καὶ τὰ πρόσωπα τῶν συνανθρώπων του, ἀλλὰ ἦταν ἐκ γενετῆς τυφλός, δηλαδή ὄχι μόνο δὲν εἶχε τὴν αἴσθηση τῆς ὀράσεως, ἀλλὰ δὲν εἶχε καθόλου μάτια. Καὶ ὁ Κύριός μας ποὺ «ἐργάζεται ἕως ἡμέρα ἐστὶ» δημιούργησε καὶ μάτια σ' αὐτόν, ἀλλὰ τοῦ ἔδωσε καὶ τὴν αἴσθηση τῆς ὀράσεως.

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Κύριος ἐθαυματούργησε σ' ἐκεῖνον ποὺ θρηνοῦσε σκοντάφτοντας στὰ λιθάρια, «Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν πότε νῦν πότε ἡμέρα», ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Χριστὸς «ἐστὶν ἀληθῶς ὃν ἔφη Μωυσῆς ἐν τῷ νόμῳ Χριστὸν Μεσσίαν. Ἐστὶν ἀληθῶς Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν», καὶ ὄχι μόνον. Ἐπιβεβαιώνεται ἡ θεόπνευστη διδασκαλία - διήγηση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, κατὰ τὴν ὁποία «ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς καὶ ἐγένετο εἰς ψυχὴν ζῶσαν». Αὐτὸ συμβαίνει καὶ σήμερα· «ἔφτυσε χάμω καὶ μὲ τὸ σάλιο Του ἔκαμε λάσπη, τὴν ὁποία ἔβαλε στις ἀδειανὲς περιοχὲς τῶν ματιῶν τοῦ τυφλοῦ». Αὐτὸς ὁ δημιουργικὸς λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔπλασε τὸν Ἀδάμ, «τὸ ὄραν ἐχαρίσατο» «τῷ ποτὲ τυφλῷ».

Ὁ Κύριος, ἀγαπητοὶ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἦλθε στὸν κόσμο μας, γιὰ νὰ ἀναδημιουργήσῃ καὶ ἀναπλάσῃ τὸ ἀνθρώπινο. Μὲ τὴν σάρκωσή Του δὲν ἦλθε μόνο τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸ στὸν κόσμο· ἀλλὰ καὶ «ὀφθαλμὸν κατασκεύασε», γιὰ νὰ μπορούμε νὰ δοῦμε

«τὸν νοητὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης» καὶ μαζί μὲ τὸν τυφλὸν τοῦ Εὐαγγελίου νὰ ὁμολογοῦμε· Σὺ Κύριε εἶσαι «τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον».

Δὲν εἶδε ὁ τυφλὸς τὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς τὸν τυφλὸ καὶ τὴν ἀνάγκη καὶ τὸν θρῆνο του καὶ ἐπιμελεῖται τῆς θεραπείας του. Δὲν ἀναβάλλει τὴν θεραπεία, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος βασίλευε καὶ ὁ κίνδυνος νὰ τὸν συλλάβουν ἢ καὶ νὰ τὸν λιθοβολήσουν οἱ Ἰουδαῖοι μεγάλωνε, ἀλλὰ ἔκαμε ἔλεος καὶ χάρισε τὸ φῶς στὸν τυφλό. Ὑπέροχο παράδειγμα καὶ παρακαταθήκη καὶ διαθήκη μᾶς ἄφησε· νὰ κάνουμε ἔλεος καὶ ἀγαθοεργίες, πρὶν ὁ ἥλιος βασιλέψη, «ἕως ἡμέρα ἐστίν». Διότι ἔρχεται νύξ, «ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι». Ὅσο ἔχουμε τὴν ζωὴ μπροστά μας, πρὶν νὰ ἔλθῃ ὁ θάνατος, ἅς ἐργαζόμαστε τὸ καλὸ, γιατί, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ νύχτα τοῦ θανάτου, τότε κανεὶς μας δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ τὸ καλὸ οὔτε νὰ μετανοιώσῃ, γιατί δὲν ἔκανε τὸ καλὸ.

Ὁ τυφλὸς πῆγε, ἀδελφοί, μὲ τὴν ὑπόδειξη τοῦ Χριστοῦ στὴν κολυμπήθρα τοῦ Σιλωάμ, πού σημαίνει «ἀπεσταλμένος», καὶ «ἐνίψατο καὶ ἤλθε βλέπων». Ἡ πρώτη δὲ ἐπαφὴ του μὲ Αὐτὸν τοῦ ἀποκάλυψε τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν ὁδήγησε στὴν σωτήρια διακήρυξη· «Πιστεύω Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ». Αὐτὸ ὅμως καθόλου δὲν ἄρесе στοὺς Ἰουδαίους, γι' αὐτὸ καὶ μὲ κάθε τρόπο, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν εὐαγγελικὴ περικοπή, προσπαθοῦν νὰ μειώσουν τὴ λάμψη καὶ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ θαύματος, γι' αὐτὸ λένε γιὰ τὸν Ἰησοῦ: «Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἐστὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ», «ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλὸς ἐστίν», «οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστὶ» κ.λπ. ἀπαξιωτικά, γιατί τὸ «φῶς τοῦ κόσμου» μὲ τὴν ἀκτινοβολία Του φανέρωνε, ἀπεκάλυπτε τὴν γυμνότητα τῆς ὑποκριτικῆς διαγωγῆς τους. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ σήμερα οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως καὶ οἱ ὑπέρμαχοι τῆς ἀδικίας μάχονται τὴν πίστη πρὸς Ἐκεῖνον καὶ λοιδοροῦν αὐτοὺς πού πιστεύουν. Ἀλλὰ ἡ πίστη μας εἶναι ἀυτάρκης καὶ αὐτοδύναμη, εἶναι ζῶσα, ἀποκαλυπτικὴ, εἶναι μυστήριον καὶ θαῦμα, εἶναι λύτρωση καὶ ζωὴ, ἐλπίδα καὶ προσδοκία, δόξα καὶ ἔπαινος καὶ τιμὴ.

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ. Μόνον «ὁ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὅτι ἐν θεῷ ἐστὶν εἰργασμένα».

«Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, τὰ ὄμματα τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀυγάσας υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον». Ἀμήν.

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

[dkpdf-button]